

Sygn. akt III CZ 79/06

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko „AU.”

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego „AU”.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2006 r.,

zażalenia Miasta W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki i pozwanej wzajemnie Gminy W. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 kwietnia 2005 r.

Kolejnym postanowieniem z dnia 14 lutego 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek Miasta W. o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r. i odrzucił zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji.

Zażalenie powódki i pozwanej wzajemnej Gminy W. wniesione dnia 25 kwietnia 2006 r., na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lutego 2006 r., Sąd Apelacyjny odrzucił postanowieniem z dnia 21 czerwca 2006 r. W uzasadnieniu wskazał, że podlega odrzuceniu bez wezwania o uiszczenie opłaty środek odwoławczy wniesiony przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, podlegający opłacie stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Wobec wniesienia nieopłaconego zażalenia przez profesjonalnego pełnomocnika zażalenie podlegało odrzuceniu (art. 130² § 3 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z dnia 21 czerwca 2006 r. powódka i pozwana wzajemna Gmina Miasto W. wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia zarzucając naruszenie art. 149 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398, dalej „u.k.s.c.”) oraz art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Regulacja zawarta w art. 149 u.k.s.c. jest wyjątkiem od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej. Za poglądem, że chwila wydania orzeczenia powinna być postrzegana jako zakończenie postępowania w instancji przemawia to, że jest to jedyny termin, który pozwala w sposób nie budzący wątpliwości rozgranaczyć czasowe zakresy stosowania starej i nowej ustawy

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Środek odwoławczy może bowiem być wniesiony przez strony w różnych terminach, gdyż otwarcie tego terminu dla każdej ze stron następuje w sposób indywidualny. Poza tym tylko łączenie zakończenia postępowania w instancji z chwilą wydania orzeczenia może stanowić zadawalające rozwiązanie dla sytuacji, w której wydane zostało orzeczenie uchylające i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania, a więc nie podlegające zaskarżeniu. Z tych względów należy przyjąć, że zakończenie postępowania w danej instancji w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c. następuje z chwilą wydania orzeczenia merytorycznego bądź formalnego kończącego postępowanie w sprawie w instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06, niepublikowane).

Postępowanie apelacyjne w rozumieniu art. 149 ust 1 u.k.s.c. zakończyło się w dniu 12 grudnia 2005 r., a więc w czasie obowiązywania ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.).

Zastosowanie obecnie obowiązującej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w rozumieniu art. 149 ust 1 u.k.s.c. obejmuje nie tylko przepisy regulujące wysokość opłat, ale także przepisy kodeksu postępowania cywilnego nią wprowadzone, dotyczące skutków nieuiszczenia opłat (np. art. 130² k.p.c.)

Nie może ulegać wątpliwości, że wniesienie środka odwoławczego jest czynnością postępowania w wyższej instancji. Artykuł 149 ust. 1 u.k.s.c. swą hipotezą obejmuje tylko stany faktyczne do zakończenia postępowania w danej instancji. Nie obejmuje zatem wniesienia zażalenia na postanowienie, które zapadło po jego zakończeniu. Zgodnie więc z podstawową zasadą bezpośredniego stosowania ustawy nowej do zażalenia wniesionego w dniu 25 kwietnia 2006 r. miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mylne wskazanie, przez Sąd Apelacyjny jako podstawy rozstrzygnięcia art.397 § 2 k.p.c., zamiast art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 398⁶ § 2 k.p.c., nie jest uchybieniem istotnym, gdyż nie wywarło wpływu na wynik sprawy.

Z tych względów zażalenie jako nie uzasadnione uległo oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.).